

FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Transpunerea directivei (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 09.03.2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale.

CODUL PENAL Legea nr. 286/2009

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
1.		<p>Articolul 4 (1)Aplicarea legii penale de dezincriminare Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte</p>	<p><u>La articolul 4, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatul (2) și (3), cu următorul cuprins:</u> „(2) Se asimilează legii penale de dezincriminare și deciziile Curții Constituționale prin care se stabilește neconstituționalitatea unor dispoziții din legile penale, prin care se consideră constituționale numai anumite variante de încriminare sau prin care se dezincriminează total sau parțial, ca</p>	<p><u>Modificarea este neconstituțională, încălcând disp. art. 15 alineatul 2 și art 147 alineatul 4 din Constituție.</u> În ceea ce privește efectele deciziilor Curții Constituționale, sediul materiei îl constituie dispozițiile art.147 alineatul 4 din Constituție, care prevede: <u>„Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general</u></p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.	fiind contrare Constituției, fapte penale precum și deciziile care se referă la alt tip de norme penale decât cele de incriminare. Obligatorietatea aplicării deciziilor Curții Constituționale ca lege penală mai favorabilă se referă atât la dispozitiv, cât și la considerentele acestora. (3) În cazul prevăzut la alin. (2), executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii stabilite a fi neconstituțională, considerată constituțională numai pentru anumite variante de încriminare sau prin care se dezincriminează total sau parțial fapte penale, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte se analizează din oficiu, în regim de urgență, în maxim 5 zile de la publicarea în Monitorul Oficial, de către instanțele de executare.”	<u>obligatorii și au putere numai pentru viitor”.</u> (în acest sens de ex. Decizia 54/2014, Decizia 50/2015, etc) Articolul 15 alineatul 2 din Constituție prevede că: (2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile. Relativ la principiul neretroactivității legii, Curtea Constituțională a statuat că acesta este valabil pentru orice lege, indiferent de domeniul de reglementare al acesteia. Singura excepție pe care o îngăduie norma constituțională privește legea penală sau contravențională mai favorabilă. Consecințele consacării principiului neretroactivității în Constituție sunt foarte severe și, probabil, tocmai de aceea soluția aceasta nu se întâlnește în foarte multe state, însă ridicarea la rang de principiu constituțional garantează securitatea juridică și încrederea cetățenilor în sistemul de drept, constituind o expresie a principiului separației puterilor în stat, respectiv separația dintre puterea legislativă, pe de o parte, și puterea judecătorească sau cea executivă, pe de altă parte.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>Decizia CCR nu poate fi subsumată conceptului de lege penală, concept de strictă interpretare, ea nu poate fi calificată ca fiind mai favorabilă sau nu, întrucât acest caracter este inerent și intrinsec legat de lege.</p> <p>De la data publicării, deciziile CCR reprezintă o modalitate de interpretare a normei legale, în raport cu Constituția, fără a avea aceeași legitimitate și autoritate prin prisma principiului separației și echilibrului puterilor în stat.</p> <p>Decizia CCR nu poate fi asimilată unei legi, și nici nu pot fi extinse efectele acesteia, în sensul acordării unui caracter retroactiv, încălcând astfel dispozițiile art.147 alineatul 4 din Constituție.</p> <p>În lumina jurisprudenței Curții Constituționale, obligativitatea aplicării deciziilor Curții Constituționale ca lege penală mai favorabilă se raportează numai la considerentele pe care se sprijină dispozitivul, motiv pentru care textul de lege se impune a fi completat. În acest sens, potrivit setului de reguli comune dat publicității pe site-ul Curții Constituționale, puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>sprijină acesta. În consecință, atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice, urmează să respecte întru totul atât considerentele, cât și dispozitivele acestora, dar potrivit cu această importantă distincție reliefată, cu titlu de exemplu, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr.1/1995 și Deciziile Curții Constituționale nr.1415/2010, nr.414/2010 și nr.415/2010. Autoritatea de lucru judecat specifică doar considerentelor pe care se sprijină dispozitivul deciziilor Curții își are ca temei articolul 430 alin.2 Cod procedură civilă, potrivit căruia autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă, dispozițiile acestui Cod fiind cele aplicabile procedurii derulate în fața Curții.</p> <p>Textul de lege în varianta propusă conține și unele inexactități, întrucât declararea neconstituționalității unor norme cuprinse în dispozițiile legilor penale nu echivalează întotdeauna cu dezincriminarea faptei, iar declararea neconstituționalității unor variante de incriminare este sinonimă, în mod implicit, cu dezincriminarea parțială a faptei.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				Formularea din textul de lege este incorectă, din punct de vedere juridic și datorită împrejurării că nu este în atributul Curții Constituționale să dezincrimineze, total sau parțial, faptele de natură penală, acest atribut aparținând Parlamentului ca organ legiuitor suprem al poporului român. Inexactă este și referirea la “deciziile care se referă la alt tip de norme penale decât cele de incriminare”, voința inițiatorului modificărilor neputând fi deslușită și fiind o sursă de incertitudine juridică.
2.		<p>Articolul 5 Aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei (1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă. (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.</p>	<p><u>La articolul 5, după alineatul (1) se introduc trei noi alineate, alineatele (1¹) - (1⁴) cu următorul cuprins:</u> „(1¹) Legea penală mai favorabilă se aplică luându-se în calcul următoarele criterii: a) se verifică conținutul infracțiunii și limitele de pedeapsă. Dacă în urma acestei verificări se constată că limitele de pedeapsă pentru infracțiunea stabilită, urmare a acestei verificări, sunt mai favorabile într-o lege, aceasta va fi considerată lege penală mai favorabilă. b) se verifică circumstanțele de agravare și atenuare a răspunderii precum și modul de contopire al pedepselor în caz de concurs de infracțiuni sau de stabilire a stării de recidivă. Dacă în urma acestor verificări pedeapsa rezultantă este mai</p>	<p><u>Modificarea este neconstituțională, încălcând disp. art. 15 alineatul 2 din Constituție.</u> CCR, prin Decizia 101/2013 a statuat că: „<i>pentru stabilirea legii contravenționale mai favorabile, organul care constată și aplică sancțiunea contravențională sau <u>instanța de judecată nu sunt chemate să realizeze o comparație abstractă a celor două legi în cauză, ci acestea trebuie să ia în considerare și să analizeze faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte și abia apoi să stabilească legea mai favorabilă.</u></i> <i>Totodată, legiuitorul trebuie să se abțină de la reglementări care ar putea împiedica organul care constată și aplică sancțiunea contravențională sau instanța de judecată să stabilească și să aplice legea contravențională mai favorabilă.</i>”</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
			<p>ușoară potrivit uneia dintre legile comparate, aceasta va fi considerată lege penală mai favorabilă.</p> <p>c) se verifică termenele de prescripție. Dacă potrivit uneia dintre legi răspunderea penală este prescrisă, aceasta va fi considerată lege penală mai favorabilă.</p> <p>(1²) Ordinea legală de verificare de la alin. (1¹) este obligatorie.</p> <p>(1³) Textele de abrogare a unor norme de incriminare mai favorabile sunt supuse controlului de constituționalitate și, în cazul constatării constituționalității numai în parte sau a constatării neconstituționalității normei abrogatoare, textele abrogate sau modificate neconstituțional pot deveni normă penală mai favorabilă.</p> <p>(1⁴) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, limitele de pedeapsă aplicabile sunt cele din legea mai favorabilă precum și termenele și condițiile de prescripție din legea penală mai favorabilă.”</p>	<p>CCR, prin Decizia 534/2015 a statuat că: „<u>în cazul unei succesiuni de legi, în cursul procesului penal, anterior rămânerii definitive a hotărârii, instanța trebuie să opereze, în concret, o stabilire a sancțiunii în raport cu limitele de pedeapsă prevăzute de fiecare dintre aceste legi și să aplice aceste criterii în limitele legii identificate ca fiind mai favorabile, luând în considerare și analizând faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte</u>”.</p> <p>În ceea ce privește alin. 1³, acesta cuprinde aceleași dispoziții, prezentate însă mai confuz, cu alin. 2 al aceluiași articol, iar alin. 1⁴ reia, de asemenea într-un mod confuz disp. alin. 1, ambele alineate propuse reprezentând un paralelism legislativ, interzis de disp. art 16 alin 1 din Legea 24/2000.</p> <p>Atât disp. alin. 1³ cât și cele ale alin. 1⁴ încalcă, prin conținutul lor neclar și imprecis, disp. art. 1 alin. 5 din Constituție.</p> <p><u>Curtea a statuat prin Deciziile nr. 1 din 11 ianuarie 2012 (Publicată în M.Of. nr. 53 din 23 ianuarie 2012) și nr. 494 din 10 mai 2012 (Publicată în M.Of. nr. 407 din 19 iunie 2012)</u> că „orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite cerințe calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune ca acesta să fie suficient de precis și</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>clar pentru a putea fi aplicat”, aceasta concluzionează, în prima decizie citată că textul „este neclar și imprecis, astfel încât Curtea constată că, în mod evident, legea criticată este lipsită de previzibilitate, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 1 alin. 5 din Constituție”, iar în a doua decizie citată, că prevederile legale analizate „nu întrunesc exigențele de claritate, precizie și previzibilitate și sunt astfel incompatibile cu principiul fundamental privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor prevăzute de art. 1 alin. 5 din Constituție”.</p> <p>Criteriile de determinare a legii penale mai favorabile sunt incorect formulate, pentru că mai înainte de a compara limitele de pedeapsă, se verifică, în mod, esențial, dacă infracțiunea din legea veche continuă a fi incriminată și în legea nouă, o eventuală dezincriminare făcând inutilă analizarea limitelor de pedeapsă. Inexactă este și ordinea de verificare a acestor criterii, deoarece dacă cerințele de angajare a răspunderii penale sunt mai favorabile potrivit uneia dintre legi, acest lucru face inutilă analiza celorlalte criterii, prescripția răspunderii penale prevalând în fața regimului juridic sancționator al faptei.</p> <p>Noile dispoziții ale art.5 alin.1³ Cod penal sunt susceptibile să inducă o serioasă doză de neîncredere publică, în contextul abrogării O.U.G. nr.13/2017, intrând în contradicție cu</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				normele de tehnică legislativă, potrivit cărora abrogarea are caracter definitiv, fiind opera voinței legiuitorului primar sau delegat, căruia instanța de contencios constituțional nu i se poate substitui, prin reactivarea unei norme a cărei aplicabilitate a încetat prin voința autorului reglementărilor.
3.		<p>Articolul 17 Săvârșirea infracțiunii comise prin omisiune Infracțiunea comisivă care presupune producerea unui rezultat se consideră săvârșită și prin omisiune, când:</p> <p>a) există o obligație legală sau contractuală de a acționa;</p> <p>b) autorul omisiunii, printr-o acțiune sau inacțiune anterioară, a creat pentru valoarea socială protejată o stare de pericol care a înlesnit producerea rezultatului.</p>	<p><u>Art. 17 se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(1) Infracțiunea comisivă care presupune producerea unui rezultat se consideră săvârșită și prin omisiune numai atunci când există o obligație expresă de a acționa prevăzută de lege. (2) Ori de câte ori legea penală prevede că pentru a putea fi infracțiune se impune săvârșirea faptei într-un anumit scop, infracțiunea trebuie să fie săvârșită cu intenție directă, care să rezulte în mod neîndoios, din circumstanțele concrete ale cauzei.”</p>	<p>În expunerea de motive se reține că: „<i>articolul 17 urmează a fi modificat având în vedere că actuala normă reglementează, în mod nelegal și contrar Constituției, două modalități de săvârșire a infracțiunii, una dată de o obligație legală și cealaltă dată de o obligație contractuală. Această posibilitate de a avea o conduită prohibită de înțelegeri contractuale (care sunt altele decât cele legale) este interzisă de Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale, unde se arată că potrivit principiului legalității incriminării, este obligatoriu ca din punct de vedere penal atunci când este vorba de infracțiune, acțiunea sau inacțiunea ce constituie conținutul acesteia să fie configurată numai de actele normative primare. Pentru acest motiv, obligațiile contractuale nu pot constitui temei al răspunderii penale deoarece, pe de o parte acestea nu sunt prevăzute de acte normative primare, iar pe de altă parte aceste obligații rezultă din înțelegeri realizate de subiecți de</i></p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p><i>drept privat sau și de drept privat și ele angajează răspunderea civilă contractuală a celui care le nesocotește, sens în care există deja reglementare legală dată de legea civilă, pentru astfel de situații”.</i></p> <p><u>Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale nu este aplicabilă în această situație. Art. 17 reprezintă tocmai „legea” care incriminează încălcarea obligațiilor contractuale.</u></p> <p>Prin „dezincriminarea” infracțiunilor comise săvârșite și prin omisiune, când există o contractuală de a acționa, sunt exceptate răspunderii penale, fapte cu consecințe deosebit de grave. De exemplu, fapta unui lucrător din cadrul centralei nucleare Cernavodă, care are obligația contractuală să oprească reactorul în cazul în care temperatura depășește un anumit prag, și nu își îndeplinește obligația, rezultând un dezastru. De asemenea neluarea măsurilor de reparare a unui drum public de către persoanele care aveau obligația contractuală de a o face, ceea ce a avut drept consecință producerea unui accident mortal. Iar exemplele pot continua.</p> <p>Aliniatul 2, ar trebui introdus la art. 16, întrucât nu se încadrează reglementării „infracțiunii comise prin omisiune”.</p> <p>Pe fond, dispoziția cuprinzând condiția ca intenția directă: „să rezulte în mod neîndoielnic, din circumstanțele concrete ale cauzei” nu întrunește exigențele de claritate, precizie și</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>previzibilitate și este astfel incompatibilă cu principiul fundamental privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor prevăzute de art. 1 alin. 5 din Constituție.</p> <p>Modificarea adusă art.17 Cod penal este, la rândul său criticabilă, întrucât infracțiunea comisivă este legată de producerea unui anumit rezultat, or această urmare socialmente periculoasă se poate produce și atunci când din partea făptuitorului există obligația legală de a nu acționa într-un anumit mod, de a se abține de la anumită conduită sau dacă în absența unei asemenea obligații făptuitorul a creat premisele favorabile producerii rezultatului, potrivit cu circumstanțele de fapt care îi permiteau să îl prevadă și să îl accepte.</p>
4.		<p>Articolul 35 Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe (1) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.</p> <p>Articolul 39 Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni</p>	<p><u>La articolul 35, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> "(1) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni." <u>La articolul 39, alineatul (1) literele b), c) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:</u> „b) Când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai</p>	<p>NU sunt comentarii.</p> <p>Prin Decizia Curții Constituționale nr. 368 din 30 mai 2017, publicată în MONITORUL OFICIAL 566 din 17 iulie 2017, s-a admis excepția de neconstitucionalitate, constatându-se că sintagma „și împotriva aceluiași subiect pasiv“</p> <p>Modificarea modului de stabilire al pedepsei principale rezultante, în sensul cumulului juridic cu un spor facultativ de până la 3 ani, reprezintă un regres, ignorându-se pericolul social mai</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;</p> <p>c) când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;</p> <p>d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii;</p> <p>e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă se aplică pedeapsa închisorii conform lit. b), la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii conform lit. c).</p>	<p>grea la care se poate adăuga un spor de până la 3 ani.</p> <p>c) Când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se poate adăuga un spor până la o treime din acel maxim.</p> <p>e) Când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii potrivit dispoziției de la lit. b), la care se adaugă pedeapsa amenzii potrivit dispoziției de la lit. c).”</p>	<p>ridicat al unui infractor care comite mai multe infracțiuni față de cel care comite una singură.</p> <p>Prin adoptarea noului cod penal, în compensare cu reducerea semnificativă a pedepselor maxime corespunzătoare majorității infracțiunilor (chiar la o treime, în cazul infracțiunilor patrimoniale), s-a instituit un regim mai sever de sancționare a infractorilor care comit mai multe infracțiuni.</p> <p>Adoptarea unui mod de stabilire al pedepsei principale rezultante în cazul concursului de infracțiuni, oarecum similar celui prevăzut de Codul Penal din 1968, dar cu prevederea unui spor mult mai mic chiar (vechiul cod prevedea sporirea pedepsei până la maximul special și apoi aplicarea unui spor de până la 5 ani), va reprezenta o încurajare pentru infractorii care au comis deja o infracțiune să continue activitatea infracțională, întrucât agravarea situației lor va fi una modică. Mai ales în cazul în care prima infracțiune a fost una gravă.</p> <p>Este criticabilă și în disonanță cu fenomenul infracțional aflat într-o continuă recrudescență la nivel național, aplicarea unui spor facultativ de pedeapsă, concomitent cu diminuarea acestui spor în cazul pedepsei închisorii și diminuarea generală a limitelor speciale de pedeapsă în cazul tuturor infracțiunilor. În cazul pedepselor cu amendă penală, nu este cunoscută voința legiuitorului de a-i fi aplicată făptuitorului un spor de o treime</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				dintr-un maxim insuficient determinat, în raport cu formularea imprecisă din textul de lege.
5.		(2) Atunci când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoarea, dacă prin adăugare la pedeapsa cea mai mare a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea stabilite s-ar depăși cu 10 ani sau mai mult maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puțin una dintre infracțiunile concurente pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, se poate aplica pedeapsa detențiunii pe viață.	<u>La articolul 39, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(2) Prin aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent nu se poate depăși totalul pedepselor stabilite de instanță pentru infracțiunile concurente.”	Aceleași argumente de la pct. 4. Schimbarea modului de stabilire al pedepsei principale rezultante în cazul concursului de infracțiuni trebuie analizată unitar, va avea drept consecință încurajarea infractorilor care au comis deja o infracțiune să continue activitatea infracțională, întrucât agravarea situației lor va fi una mică.
6.		<u>Articolul 62</u> <u>Amenda care însoțește pedeapsa închisorii</u> (1) Dacă prin infracțiunea săvârșită s-a urmărit obținerea unui folos patrimonial, pe lângă pedeapsa închisorii, se poate aplica și pedeapsa amenzii. (2) Limitele speciale ale zilelor-amendă prevăzute în art. 61 alin. (4) lit. b) și lit. c) se determină în raport de durata pedepsei închisorii stabilite de instanță și nu pot fi reduse sau majorate ca efect al cauzelor de atenuare ori agravare a pedepsei.	<u>Articolul 62 se abrogă.</u>	În expunerea de motive se reține că: abrogarea articolului 62, prevăzută la pct. 7 din proiectul de lege este propusă pentru a se înlătura dubla sancțiune pentru infracțiunile săvârșite în vederea obținerii unui folos patrimonial, respectiv, pedeapsa cu închisoarea și amendă la care se adaugă dispoziția pentru folosul patrimonial care poate fi confiscarea, situația neregăsindu-se în alte categorii de infracțiuni. Motivarea este greșită, nu este vorba de o dublă sancțiune, ci de instituirea unui mod de sancționare a formelor agravate ale infracțiunilor, agravanta constând în scopul obținerii unui folos patrimonial.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		(3) La stabilirea cuantumului sumei corespunzătoare unei zile-amendă se va ține seama de valoarea folosului patrimonial obținut sau urmărit.		Abrogarea art.62 Cod penal este insuficient motivată prin expunerea de motive, stabilirea unei duble sancțiuni pentru o singură faptă fiind recunoscută în alte sisteme de drept, iar măsura de siguranță a confiscării speciale având o altă natură și neputând constitui un impediment în stabilirea regimului sancționator deja consacrat.
7.		<p>Articolul 64 Executarea pedepsei amenzii prin prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității (1) În cazul în care pedeapsa amenzii nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate, cu consimțământul acesteia, instanța înlocuiește obligația de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă. Unei zile-amendă îi corespunde o zi de muncă în folosul comunității.</p>	<p><u>La articolul 64, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(1) În cazul în care pedeapsa amenzii nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate, instanța înlocuiește obligația de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate <u>stabilite prin expertiză medico-legală</u>, persoana nu poate presta această muncă. Unei zile-amendă îi corespunde o zi de muncă în folosul comunității.”</p>	Nu avem comentarii.
8.			<p><u>La articolul 65, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:</u> „(3¹) Pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii se suspendă executarea pedepselor accesorii”.</p>	Nu avem comentarii.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
9.		<p>Articolul 75 Circumstanțe atenuante (1) Următoarele împrejurări constituie circumstanțe atenuante legale: d) acoperirea integrală a prejudiciului material cauzat prin infracțiune, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, dacă făptuitorul nu a mai beneficiat de această circumstanță într-un interval de 5 ani anterior comiterii faptei. Circumstanța atenuantă nu se aplică în cazul săvârșirii următoarelor infracțiuni: contra persoanei, de furt calificat, tâlhărie, piraterie, fraude comise prin sisteme informatice și mijloace de plată electronice, ultraj, ultraj judiciar, purtare abuzivă, infracțiuni contra siguranței publice, infracțiuni contra sănătății publice, infracțiuni contra libertății religioase și respectului datorat persoanelor decedate, contra securității naționale, contra capacității de luptă a forțelor armate, infracțiunilor de genocid, contra umanității și de război, a infracțiunilor privind frontiera de stat a României, a infracțiunilor la legislația privind prevenirea și combaterea terorismului, a infracțiunilor de corupție, infracțiunilor asimilate infracțiunilor de</p>	<p><u>La articolul 75, alineatul (1) litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „d) acoperirea integrală a prejudiciului material cauzat prin infracțiune, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la terminarea cercetării judecătorești în fața primei instanțe, dacă făptuitorul nu a mai beneficiat de această circumstanță într-un interval de 5 ani anterior comiterii faptei.”</p>	<p>Constatăm că majoritatea infracțiunilor exceptate, prin natura lor, nu intră sub incidența art. 75 alin. 1 lit. d C.P. Însă în cazul infracțiunilor de furt calificat, tâlhărie, piraterie, fraude comise prin sisteme informatice și mijloace de plată electronice, care pot intra sub incidența art. 75 alin. 1 lit. d C.P., considerăm că exceptarea lor de la aplicarea art. 75 alin. 1 lit. d C.P. se justifică în continuare.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>corupție, a celor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, a infracțiunilor privitoare la nerespectarea regimului materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, materialelor nucleare sau al altor materii radioactive, privind regimul juridic al drogurilor, privind regimul juridic al precursorilor de droguri, a celor privind spălarea banilor, privind activitățile aeronautice civile și cele care pot pune în pericol siguranța zborurilor și securitatea aeronautică, privind protecția martorilor, privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, a celor privind traficul de organe, țesuturi sau celule de origine umană, privind prevenirea și combaterea pornografiei și a celor la regimul adopțiilor.</p>		
10.			<p><u>La articolul 75 alin. (2), după litera (b) se introduc două noi litere, literele (c) și d), cu următorul cuprins:</u> „(c) conduita bună a infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii; d) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, fără a se aprecia această circumstanță în defavoarea inculpatului, dacă aceasta a</p>	<p>Noua circumstanță atenuantă prevăzută la art.75 alin.2 lit.d Cod penal nu își poate găsi justificarea în contextul în care această conduită a făptuitorului nu este în vreun fel explicitată și nici nu este condiționată de o serie de elemente, care să exprime atitudinea făptuitorului de a se îndrepta sub influența pedepsei, prevederile menționate putând fi rodul unor interpretări</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
			adoptat o poziție de nerecunoaștere a săvârșirii infracțiunii, deoarece s-a considerat nevinovat”.	discreționare în procesul de individualizare judiciară a pedepselor.
11.			<u>La articolul 75, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3) cu următorul cuprins:</u> „(3) Împrejurările enumerate în alin. (2) au caracter exemplificativ”	Nu avem comentarii.
12.		Articolul 93 Măsurile de supraveghere și obligațiile (5) Condamnatul trebuie să îndeplinească integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.	<u>La articolul 93, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins</u> „(5) Condamnatul trebuie să îndeplinească integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere, cu excepția situației în care face dovada că nu are posibilități materiale să le îndeplinească.”	Nu se justifică această modificare. Condamnatul a beneficiat deja de clemența statului când i s-a oferit șansa de nu executa pedeapsa, instanța apreciind în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, condamnatul nu va mai comite alte infracțiuni, fiind supus, în compensație unor obligații, printre care se numără și aceea de a-și îndeplini integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare. A i se permite infractorului condamnat să se sustragă de la executarea acestei obligații ar goli

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				de conținut măsura individualizării în acest fel a sancțiunii penale.
13.		<p>Articolul 100 Condițiile liberării condiționate în cazul pedepsei închisorii (1) Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă: a) cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani; b) cel condamnat se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis; c) cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească; d) instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate. (2) În cazul condamnatului care a împlinit vârsta de 60 de ani, se poate dispune liberarea condiționată, după executarea efectivă a jumătate din durata pedepsei, în cazul închisorii ce nu depășește 10 ani, sau a cel puțin două</p>	<p><u>Articolul 100 se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(1) Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă: a) cel condamnat a executat cel puțin jumătate din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau ce puțin două treimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 15 de ani, în cazul închisorii mai mari de 10 ani; b) cel condamnat se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis; c) cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească; d) nu există probe din care instanța să aprecieze că persoana condamnată nu s-ar fi îndreptat și nu s-ar putea reintegra în societate. (2) În cazul condamnatului care a împlinit vârsta de 60 de ani, se poate dispune liberarea condiționată, după executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei, în cazul închisorii ce nu depășește 10 ani, sau a cel puțin</p>	<p>Nu se justifică această modificare.</p> <p>Prin reducerea semnificativă a fracției minime din pedeapsă ce trebuie executată efectiv, pentru a putea beneficia de liberarea condiționată, se ajunge la denaturarea scopului pedepsei aplicată, consecință a tragerii la răspundere penală a infractorului.</p> <p>Reducerea semnificativă a fracției minime din pedeapsă ce trebuie executată efectiv, pentru a putea beneficia de liberarea condiționată, în condițiile pedepselor reduse potrivit noului cod penal, va echivala, cel puțin în cazul majorității infracțiunilor, cu renunțarea statului la tragerea la răspundere a infractorilor.</p> <p>În niciun caz scopul pedepsei un va putea fi atins, în atare condiții.</p> <p>Modificările aduse art.100 Cod penal nu sunt motivate decât prin necesități legate de degrevarea spațiilor de detenție, or, o asemenea soluție legislativă nu se poate fundamenta pe culpa omisivă a statului de a asigura deținuților condiții minimale care să corespundă standardelor europene în materie, culpă dovedită prin pasivitatea prelungită a statului de-a lungul</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (1) lit. b)-d).</p> <p>(3) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(4) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(5) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiționate și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor</p>	<p>jumătate din durata pedepsei, în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (1) lit. b)-d).</p> <p>(3) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(4) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o pătrime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin o treime, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(5) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiționate sau care au condus la respingerea acesteia și, în cazul admiterii, atenționarea</p>	<p>unor perioade semnificative de timp și lipsa unor demersuri efective care să conducă la reeducarea efectivă a condamnaților. Această soluție poate produce efecte contrare, prin încurajarea comiterii de noi infracțiuni, tocmai din partea acelor persoane față de care efectul pedepselor nu a fost atins și pentru care specializarea în comiterea unui anumit gen de infracțiuni este un mod de viață, dar și o sursă alternativă de asigurare a mijloacelor de subzistență.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>la care se expune, dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p> <p>(6) Intervalul cuprins între data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei constituie termen de supraveghere pentru condamnat.</p>	<p>condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune, dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p> <p>(6) Intervalul cuprins între data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei constituie termen de supraveghere pentru condamnat.”</p>	

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
14.		<p>Articolul 112¹ Confiscarea extinsă (1) Sunt supuse confiscării și alte bunuri decât cele menționate la art. 112, în cazul în care persoana este condamnată pentru comiterea uneia dintre următoarele infracțiuni, dacă fapta este susceptibilă să îi procure un folos material și pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 4 ani sau mai mare: a) infracțiuni privind traficul de droguri și de precursori; b) infracțiuni privind traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile; c) infracțiuni privind frontiera de stat a României; d) infracțiunea de spălare a banilor;</p>	<p><u>La articolul 112¹ alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(2) a) Confiscarea extinsă nu se aplică asupra bunurilor dobândite înainte de intrarea în vigoare a Legii 63/2012 pentru modificarea și completarea Codului Penal al României și al Legii 286/2009 privind Codul Penal, b) Confiscarea extinsă se poate aplica asupra bunurilor dobândite ulterior intrării în vigoare a Legii 63/2012 pentru modificarea și completarea Codului Penal al României și al Legii 286/2009 privind Codul Penal, numai dacă rezultă că bunurile respective provin din activități infracționale de natura celor prevăzute la alin. (1).”</p>	<p>Decizia-cadru nr. 2005/212/JAI privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea¹ a fost transpusă de România prin Legea nr.63/2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal².</p> <p>În ceea ce privește transpunerea acesteia în sistemul nostru de drept, amintim că forul nostru de contencios constituțional, prin Decizia nr. 356 din 25 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118²alin. 2 lit. a) din <u>Codul penal</u> din 1969 a precizat la paragraful 37 că urmând a stabili natura măsurii confiscării extinse, Curtea constată că instituția confiscării extinse nu este altceva</p>

Decizia-cadru 2005/212/JAI, care armonizează legile în materie de confiscare prevede obligațiile statului de a include în legislațiile interne, pornind de la triptica bun-produs-persoană afectată de efectele unui ordin de confiscare: Confiscarea ordinară, inclusiv confiscarea valorii echivalente, care trebuie să fie disponibilă în cazul tuturor infracțiunilor care se pedepsesc cu aplicarea unei sentințe privative de libertate de 1 an. Confiscarea extinsă care trebuie să poată fi aplicată în cazul unor infracțiuni grave, atunci când sunt „comise în cadrul unei organizații criminale.

² publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. [258 din 19 aprilie 2012](#)

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		e) infracțiuni din legislația privind prevenirea și combaterea pornografiei; f) infracțiuni din legislația privind combaterea terorismului; g) constituirea unui grup infracțional organizat; h) infracțiuni contra patrimoniului; i) nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați; j) falsificarea de monede, timbre sau de alte valori; k) divulgarea secretului economic, concurența neloială, nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export, deturnarea de fonduri, infracțiuni privind regimul importului și al exportului, precum și al introducerii și scoaterii din țară de deșeuri și reziduuri; l) infracțiuni privind jocurile de noroc; m) infracțiuni de corupție, infracțiunile asimilate acestora, precum și infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene; n) infracțiuni de evaziune fiscală; o) infracțiuni privind regimul vamal;		<p>decât o formă a măsurii de siguranță a confiscării. În sistemul sancțiunilor de drept penal –arată Curtea–, s-a impus necesitatea ca, alături de mijloacele de constrângere cu caracter represiv, să se instituie și un cadru complementar, respectiv cel al măsurilor de siguranță. Acestea sunt destinate să preîntâmpine săvârșirea altor fapte penale prin înlăturarea stărilor de pericol care au provocat luarea lor. Măsurile de siguranță, între care se regăsește și măsura confiscării extinse, au, în sfera categoriilor juridice, caracterul de sancțiuni de drept penal.</p> <p>În ceea ce privește legea penală mai favorabilă în cazul confiscării extinse, Curtea Constituțională a constatat în mod eronat că principiul legii penale mai favorabile este aplicabil inclusiv acestei instituții. Altfel spus, dispozițiile referitoare la confiscarea extinsă sunt constituționale în măsura în care se aplică numai faptelor săvârșite sub imperiul noii soluții legislative care a intervenit de la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 63/2012, respectiv, 22 aprilie 2012³. Astfel, legile care prevăd</p>

³ A se vedea, în acest sens, D.C.C. nr. 78/2014, M.Of. nr. 273 din 14 aprilie 2014. Prin decizia nr.356 din 25 iunie 2014, Curtea Constituțională a stabilit și că dispozițiile art. 1182 alin. (2) lit. a) din Codul penal din 1968 sunt constituționale în măsura în care confiscarea extinsă nu se aplică bunurilor dobândite înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 63 din 17 aprilie 2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>p) infracțiuni de fraudă comise prin sisteme informatice și mijloace de plată electronice;</p> <p>q) traficul de organe, țesuturi sau celule de origine umană.</p> <p>(2) Confiscarea extinsă se dispune dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:</p> <p>a) valoarea bunurilor dobândite de persoana condamnată, într-o perioadă de 5 ani înainte și, dacă este cazul, după momentul săvârșirii infracțiunii, până la data emiterii actului de sesizare a instanței, depășește în mod vădit veniturile obținute de aceasta în mod licit*);</p> <p>b) instanța are convingerea că bunurile respective provin din activități infracționale de natura celor prevăzute la alin. (1).</p> <p>(3) Pentru aplicarea dispozițiilor alin. (2) se va ține seama și de valoarea bunurilor transferate de către persoana condamnată ori de un terț unui membru al familiei sau unei persoane juridice asupra căreia persoana condamnată deține controlul.</p>		<p>măsurile de siguranță au fost considerate dintotdeauna ca fiind de imediată aplicare, neutralizând, pe cale de consecință, și stările de pericol preexistente intrării în vigoare a legii care prevede măsuri de siguranță, deoarece fundamentul lor rezidă în necesitatea derulării pașnice a raporturilor sociale, imperativ satisfăcut nu doar prin adoptarea unor legi de incriminare a unor fapte prevăzute de legea penală, ci și prin adoptarea unor reglementări menite să prevadă riscul comiterii unor astfel de fapte în viitor: urmărind, astfel, atingerea unei finalități care le proprie, măsurile de siguranță nu se raportează la săvârșirea unui act ilicit determinat, ci la un ansamblu de comportamente alcătuind conduita pe care legiuitorul o erijează în stare de pericol social⁴.</p> <p>Se arată, în doctrina de specialitate, că dacă nu se admite aplicarea retroactivă a acestora, inculpaților li s-ar oferi posibilitatea să profite ca urmare a săvârșirii unor activități considerate ilegale la data comiterii acestora.</p> <p>Astfel, deși, la prima vedere aplicarea retroactivă a legilor care prevăd măsura de siguranță a confiscării produsului infracțiunii ar veni în</p>

⁴ Chantal Cutajar, « Le gel et la confiscation des avoirs criminels sans condamnation pénale à l'épreuve du droit français », în GARANTIR QUE LE CRIME NE PAIE PAS. Stratégie pour enrayer le développement des marchés criminels, sous la direction de Chantal Cutajar, Presses Universitaires de Strasbourg, Strasbourg, 2010, p.174

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>(4) Prin bunuri, conform prezentului articol, se înțelege și sumele de bani.</p> <p>(5) La stabilirea diferenței dintre veniturile licite și valoarea bunurilor dobândite se vor avea în vedere valoarea bunurilor la data dobândirii lor și cheltuielile făcute de persoana condamnată, membrii familiei acesteia.</p> <p>(6) Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora.</p> <p>(7) Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, precum și bunurile produse de acestea.</p> <p>(8) Confiscarea nu poate depăși valoarea bunurilor dobândite în perioada prevăzută la alin. (2), care excedează nivelului veniturilor licite ale persoanei condamnate.</p>		<p>contradicție cu imperativul general care interzice aplicarea legilor ex post facto, o doctrină unanimă converge în sensul că principiul neretroactivității nu se aplică însă decât pedepselor sau altor sancțiuni cu caracter represiv⁵.</p> <p>Principiul retroactivității măsurilor de siguranță este amplu recunoscut în dreptul comparat⁶: cu titlu de excepție, sunt de aplicabilitate imediată legile care prevăd măsuri de siguranță care nu au caracterul pedepselor: astfel, legea nouă neprevăzând o pedeapsă veritabilă, ci o măsură de siguranță, este admis ca această măsură să fie aplicabilă imediat, deoarece trebuie să înlăture o situație de fapt periculoasă, care nu trebuie să se perpetueze⁷. Starea de fapt periculoasă este grefată pe o atitudine antisocială, care nu este necesar să se exteriorizeze prin comiterea unei infracțiuni, dar care alteori poate fi potențată prin săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.</p> <p>În ceea ce privește lit. b, solicităm respingerea acestei propuneri de modificare care transformă confiscarea extinsă într-o confiscare specială.</p>

⁵ Cons.constit, décision n° 2005-527 DC du 8 décembre 2005

⁶ Michèle-Laure Rassat, Droit pénal général (Texte imprimé), 2e éd . mise à jour/ Paris : Presses universitaires de France, 1999, p.233

⁷ Xavier Pin, Droit pénal général , 5e édition 2012, Ed.Dalloz, Paris, 2012, p.95.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>Modificarea propusă încalcă DECIZIA-CADRU 2005/212/JAI A CONSILIULUI din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea, care prevede la art. 3 alin. 2 lit. c: <i>„Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-i permite acestuia ca, în temeiul prezentului articol, să confişte cel puţin: în cazul în care se stabileşte că valoarea bunurilor este disproporţionată în raport cu veniturile legale ale persoanei condamnate şi o instanţă naţională este convinsă pe deplin, pe baza unor fapte specifice, că bunurile respective sunt rezultatul unor activităţi infracţionale desfăşurate de persoana condamnată”.</i></p> <p>Modificarea propusă încalcă şi Directiva 2014/42/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI A CONSILIULUI din 3 aprilie 2014 privind îngheţarea şi confiscarea instrumentelor şi produselor infracţiunilor săvârşite în Uniunea Europeană, care prevede la paragrafele: <i>„(21) Confiscarea extinsă ar trebui să fie posibilă în cazul în care o instanţă consideră că bunurile în cauză sunt rezultatul unor activităţi infracţionale. Aceasta nu înseamnă că trebuie să se constate că bunurile în cauză sunt rezultatul unor activităţi infracţionale. Statele membre pot prevedea, de exemplu, că este suficient ca</i></p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p><i>instanța să evalueze pe baza probabilităților sau să poată prezuma în mod rezonabil că este semnificativ mai probabil ca bunurile în chestiune să fi fost obținute în urma unor activități infracționale decât din alte activități. În acest context, instanța trebuie să analizeze circumstanțele specifice ale cauzei, inclusiv faptele și probele disponibile, pe baza cărora ar putea fi luată o hotărâre privind confiscarea extinsă. Faptul că valoarea bunurilor unei persoane este disproporționată față de venitul legal al acesteia s-ar putea înscrie între acele fapte care conduc instanța la concluzia că bunurile provin din activități infracționale. Statele membre ar putea, de asemenea, să stabilească o cerință pentru o anumită perioadă de timp în care bunurile ar putea fi considerate a fi provenit din activități infracționale.</i></p> <p><i>(22) Prezenta directivă stabilește norme minime. Aceasta nu împiedică statele membre de la a prevedea atribuții mai extinse în dreptul lor național, inclusiv, de exemplu, în privința normelor acestora referitoare la probe.”</i></p>
15.			<p><u>La articolul 112¹ după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹) cu următorul cuprins:</u></p> <p>„Decizia instanței trebuie să se bazeze pe probe certe, dincolo de orice îndoială, din care să rezulte implicarea persoanei condamnate în activitățile infracționale producătoare de bunuri și bani.”</p>	<p>Prezumpția de dobândire licită a averii consacrată în disp.art.44 alin.8 din Constituție nu are caracter absolut, ea încetând să existe atunci când activul patrimoniului cuprinde valori a căror proveniență nu poate fi justificată cu veniturile obținute legal și probele administrate. În lumina jurisprudenței CEDO relevantă fiind</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
			<p><u>La articolul 112¹ alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:</u></p> <p>„(3) Pentru aplicarea dispozițiilor alin. (2) se va ține seama și de valoarea bunurilor transferate de către persoana condamnată ori de un terț unui membru al familiei, dacă acesta a cunoscut că scopul transferului este evitarea confiscării sau unei persoane juridice asupra căreia persoana condamnată deține controlul. Confiscarea se va dispune în limita bunurilor transferate, în momentul în care transferul ilicit poate fi dovedit prin probe certe dincolo de orice îndoială.”</p>	<p>cauza Geerings vs Olanda din martie 2007 s-a consacrat și standardul probator aplicabil confiscării extinse în următorii termeni, sintagma presupunere rezonabilă fiind în deplină concordanță cu respectarea drepturilor omului – “..s-a demonstrat că reclamantul deținea bunuri a căror proveniență nu a putut fi stabilită; se poate presupune în mod rezonabil că aceste bunuri au fost obținute prin activități ilegale și reclamantul nu a reușit să ofere o explicație alternativă satisfăcătoare”.</p> <p>În ceea ce privește standardul probatoriu aplicabil confiscării extinse, în considerentele Deciziei nr. 356/2014, chiar și Curtea Constituțională a consacrat posibilitatea utilizării prezumțiilor, reținând, în esență, că:</p> <ul style="list-style-type: none"> -prezumția dobândirii licite a averii este o prezumție legală relativă, putând fi combătută prin proba contrară; -instanța trebuie să își formeze convingerea că bunurile respective provin din activități infracționale, fără a fi nevoie de pronunțarea unei hotărâri de condamnare pentru aceste fapte – în consecință, vorbim de o „relaxare” în ceea ce privește proba faptelor specifice sau a actelor de natura celor care au atras condamnarea și de o „divizare” a sarcinii probei, cel în cauză având

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>posibilitatea de a dovedi caracterul licit al bunurilor pe care le deține.</p> <p>-nu trebuie plecat de la premisa că prezumția dobândirii licite a averii poate fi răsturnată doar prin probe, respectiv prin probarea fiecărui act infracțional din care provin bunurile, în acest caz fiind incidentă instituția confiscării speciale, iar nu cea a confiscării extinse.</p> <p>-standardul de probă în materia confiscării extinse poate fi atins prin folosirea prezumțiilor simple, respectiv a acelor „consecințe pe care legea sau judecătorul le trage dintr-un fapt cunoscut spre a stabili un fapt necunoscut” (art. 327 C. proc. civ.)</p> <p>-nu este necesară determinarea cu precizie a circumstanțelor de timp și loc în care au fost comise actele din care provin bunurile, nici stabilirea cu exactitate a tuturor elementelor factuale de tipicitate.</p> <p>Criticăm opțiunea legiuitorului de a ridica standardul de dovadă aplicabil instituției confiscării extinse, contrar standardelor internaționale în materie care converg pentru aplicarea standardului de dovadă a balanței probabilităților/preponderenței dovezilor și nu al celui dincolo de orice dubiu rezonabil. Totodată, vom reaminti că nici sub imperiul vechiului Cod de procedură penală, nici <i>de lege lata</i> (actuala</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>legislație)⁸ și nici <i>de lege ferenda</i> (după implementarea Directivei 2014/42/UE privind punerea sub sechestru și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor în UE), nimic nu îngrădește organul judiciar să dispună confiscarea produsului infracțiunii sau a altor valori infracționale care sunt supuse confiscării extinse din patrimoniul unor terțe persoane care nu sunt participante la procesul penal</p> <p>Standardele CEDO permit confiscarea bunurilor unor terți neparticipanți în proces, exemplificative fiind hotărârile CEDO pronunțate în cauzele <i>Salabiaku contra Franței</i>, <i>Pham Hoang contra Franței</i>, <i>Silikiene contra Lituaniei</i>.</p> <p>În aceste cazuri, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că nu se încalcă nici Articolul 6 („Dreptul la un proces echitabil”) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nici Articolului 1 din</p>

⁸ Potrivit disp. art.249 alin.4 C. pr. pen, măsurile asigurătorii **în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse** se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>Protocolul adițional nr. 1/1952 la această Convenție⁹.</p> <p>Hotărârile pronunțate de CEDO au statuat următoarele principii: - instanțele pot acorda valoarea probatorie unei prezumții de fapt, care în cazul îmbogățirii ilicite, este faptul că diferența dintre patrimoniul real și veniturile legale provine din săvârșirea altor infracțiuni generatoare de profit, cu toate că această prezumție nu trebuie să opereze automat; inversarea sarcinii probei nu semnifică în aceste cazuri eludarea prezumției de nevinovăție.</p> <p>De altfel, este impropriu a se vorbi în această materie despre „<i>inversarea sarcinii probei</i>”, sintagma potrivită fiind aceea de „<i>partajare a sarcinii probei</i>”. Această nuanță este pusă în evidență de hotărârea CEDO în Salabiaku contra Franței, fiind cu totul inadecvat a se considera că o prezumție relativă (cum este cea conținută și în textul nostru constituțional în Articolul 44 alin. 8) să confere onestitate ireproșabilă cuiva.</p>

⁹ Articolul 1, Protocolul adițional 1/1952 la Convenția pentru apărarea Drepturilor omului și a libertăților fundamentale 1) Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>Conform hotărârii din 7 octombrie 1988 în cauza Salabiaku contra Franței (paragraful 28), articolul 6 (2) din Convenție cere statelor „să opereze cu prezumțiile de fapt sau de drept în limite rezonabile care să țină cont de importanța mizei – the importance of what is at stake – și să mențină dreptul la un proces echitabil.” Paragraful 26 al aceleiași hotărâri face vorbire despre „partajarea sarcinii probei”.</p> <p>Dispozițiile cuprinse în articolul 44 alin.8 din Constituția României privind prezumția caracterului licit al averii dobândite sunt de asemenea frecvent invocate ca fundament al ridicării sechestrelor în vederea confiscării de către persoane care nu au calitatea de părți în procesul penal.</p> <p>Prezumția fiind una relativă (<i>juris tantum</i>), în măsura în care au existat anumite indicii că terța persoană a dobândit acest bun din fapte prevăzute de legea penală, instanța îi poate cere să-și facă propriile apărări privind modalitatea în care a intrat în posesia acelor bunuri.</p> <p>În această situație, prezumția constituțională nu este încălcată, ci această cerere ajută la clarificarea situației. CEDO a stabilit că nimic nu împiedică instanța să opereze cu anumite</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				prezumții de fapt și de drept cu condiția respectării echitabilității procedurii.
16.			<p><u>La articolul 112¹ alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:</u></p> <p>„(3) Pentru aplicarea dispozițiilor alin. (2) se va ține seama și de valoarea bunurilor transferate de către persoana condamnată ori de un terț unui membru al familiei, dacă acesta a cunoscut că scopul transferului este evitarea confiscării sau unei persoane juridice asupra căreia persoana condamnată deține controlul. Confiscarea se va dispune în limita bunurilor transferate, în momentul în care transferul ilicit poate fi dovedit prin probe certe dincolo de orice îndoială.”</p>	<p>Modificarea propusă încalcă dispozițiile art. 3 alin. 3 din DECIZIA-CADRU 2005/212/JAI A CONSILIULUI din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea, care prevede:</p> <p><i>„De asemenea, fiecare stat membru poate avea în vedere luarea măsurilor necesare pentru a-i permite acestuia să confişte, în tot sau în parte, în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatele (1) și (2), bunurile obținute de asociații persoanei respective și a bunurilor transferate unei persoane juridice asupra căreia persoana respectivă exercită, fie acționând de una singură, fie în colaborare cu asociații săi, o influență determinantă. Aceste dispoziții sunt valabile și în cazul în care persoana respectivă primește o parte importantă din veniturile persoanei juridice”.</i></p> <p>Modificarea propusă încalcă și Directiva 2014/42/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 3 aprilie 2014</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, care prevede la paragraful (24), care prevede că:</p> <p><i>„Practica prin care o persoană suspectată sau învinuită transferă bunuri unei părți terțe în cunoștință de cauză, în vederea evitării confiscării, este comună și din ce în ce mai răspândită. Cadrul legislativ actual al Uniunii nu conține norme obligatorii privind confiscarea bunurilor transferate către părți terțe. Prin urmare, necesitatea de a permite confiscarea bunurilor transferate către terți sau achiziționate de aceștia este din ce în ce mai pregnantă.</i></p> <p><i>Achiziționarea de către un terț se referă la situații în care, de exemplu, bunurile au fost dobândite, în mod direct sau indirect, de exemplu printr-un intermediar, de către terț de la o persoană suspectată sau învinuită, inclusiv atunci când infracțiunea a fost săvârșită în numele sau în beneficiul acestuia, atunci când persoana învinuită nu are bunuri care să poată fi confiscate. O astfel de confiscare ar trebui să fie posibilă cel puțin în cazurile în care terții știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziționării era evitarea confiscării, pe baza unor elemente de fapt și circumstanțe concrete, inclusiv a faptului că transferul a avut loc în mod gratuit sau în</i></p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<i>schimbul unei sume de bani semnificativ mai reduse decât valoarea de piață a bunurilor. Normele privind confiscarea aplicată terților ar trebui să privească atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice. În orice caz, nu ar trebui să se aducă atingere drepturilor terților de bună credință”.</i>
17.		<p>Articolul 154 Termenele de prescripție a răspunderii penale (1) Termenele de prescripție a răspunderii penale sunt: a) 15 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 20 de ani; b) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 20 de ani; c) 8 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani; d) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani; e) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa</p>	<p><u>La art. 154, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(1) Termenele de prescripție a răspunderii penale sunt: a) 15 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 20 de ani; b) 8 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 20 de ani; c) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani; d) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amenda.”</p>	<p>Reducerea termenelor de prescripție pentru infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 20 de ani, de la 10 ani la 8 ani este de natură a afecta tragerea la răspundere a infractorilor care au comis infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene ce au avut consecințe deosebit de grave. HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră) din 5 decembrie 2017, pronunțată în cauza C-42/17 statuează că: „Articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE trebuie interpretat în sensul că impune instanței naționale ca, în cadrul unei proceduri penale având ca obiect infracțiuni privind taxa pe valoarea adăugată, să lase neaplicate dispoziții interne în materie de prescripție care intră sub incidența dreptului material național și care se opun aplicării unor sancțiuni penale efective și disuasive într-un număr considerabil de cazuri de fraudă gravă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene sau care prevăd termene de prescripție mai scurte pentru</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		închisorii care nu depășește un an sau amenda.		<p><i>cazurile de fraudă gravă aducând atingere intereselor respective decât pentru cele aducând atingere intereselor financiare ale statului membru în cauză, cu excepția cazului în care o astfel de neaplicare determină o încălcare a principiului legalității infracțiunilor și pedepselor, din cauza unei lipse de precizie a legii aplicabile sau pentru motivul aplicării retroactive a unei legislații care impune condiții de incriminare mai severe decât cele în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii”.</i></p> <p>De asemenea, HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră) din 8 septembrie 2015 pronunțată în cauza C-105/14 (cauza Taricco) statuează că:</p> <p><i>„O reglementare națională în domeniul prescripției răspunderii penale precum cea prevăzută la articolul 160 ultimul paragraf din Codul penal, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 251 din 5 decembrie 2005, coroborat cu articolul 161 din acest cod, care prevedea, la data faptelor din litigiul principal, că actul de întrerupere care intervine în cadrul proceselor penale privind fraude grave în materia taxei pe valoarea adăugată are ca efect prelungirea termenului de prescripție cu doar o pătrime din durata sa inițială, poate aduce atingere obligațiilor impuse statelor membre prin articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE în ipoteza în care această reglementare națională ar împiedica aplicarea unor sancțiuni efective și</i></p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p><i>disuasive într-un număr considerabil de cazuri de fraudă gravă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene sau ar prevedea termene de prescripție mai lungi pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale statului membru vizat decât pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale. Revine instanței naționale sarcina de a asigura efectul deplin al articolului 325 alineatele (1) și (2) TFUE, lăsând, dacă este necesar, neaplicate dispozițiile de drept național care ar avea ca efect împiedicarea statului membru vizat să respecte obligațiile care îi sunt impuse la articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE”.</i></p> <p>Eliminarea termenului de prescripție de 10 ani nu este în nici un fel justificată, menținerea sa în continuare fiind determinată de rațiuni legate de existența unui număr semnificativ de infracțiuni pedepsite de lege cu închisoarea mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 20 de ani. Prin urmare, față de acestea termenul de prescripție a răspunderii penale trebuie diferențiat în raport cu infracțiunile pedepsite cu detinerea pe viață și închisoarea mai mare de 20 ani.</p>
18.		Articolul 155 Întreruperea cursului prescripției răspunderii penale	<u>Art. 155 se modifică și vor avea următorul cuprins:</u>	Efectul întreruptiv al prescripției privește cauza în întregul ei, astfel că nu este

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>(1) Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză.</p> <p>(2) După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.</p> <p>(3) Întreruperea cursului prescripției produce efecte față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă actul de întrerupere privește numai pe unii dintre ei.</p> <p>(4) Termenele prevăzute la art. 154, dacă au fost depășite cu încă o dată, vor fi socotite îndeplinite oricâte întreruperi ar interveni.</p> <p>(5) Admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal face să curgă un nou termen de prescripție a răspunderii penale.</p>	<p>„(1) Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe pentru fiecare faptă și persoană prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului în cadrul procesului penal.</p> <p>(2) După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție față de persoana în favoarea căreia curge prescripția de la momentul la care s-a comunicat actul de procedură.</p> <p>(3) Prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut în art. 154 este depășit cu încă jumătate;</p> <p>(4) Admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal, în cazurile prevăzute de art. 426-431, art. 433-451, art. 452-465 și art. 466-469 din Codul de Procedură Penală, face să curgă un nou termen de prescripție a răspunderii penale față de persoana pentru care s-a dispus redeschiderea procesului penal, fără a se putea depăși termenul prevăzut la alin. (3).”</p>	<p>necesară modificarea de la art.155 alin.2 Cod penal. Nu este motivată nici revenirea la sistemul anterior de calcul al termenului de prescripție specială, în condițiile în care limitele de pedeapsă ale infracțiunilor au suferit o reducere semnificativă, iar numărul tot mai mare al faptelor de natură penală, alături de resursele umane din ce în ce mai limitate ale organelor judiciare, împiedică investigarea cauzelor într-un termen optim și previzibil.</p> <p>Această soluție este de natură să conducă și ea la creșterea numărului de fapte de natură penală, cu un grad mai ridicat de pericol social, potențiali infractori fiind încurajați în comiterea de infracțiuni, pe fondul reducerii limitelor de pedeapsă și a termenelor de prescripție a răspunderii penale, dar și a îmblânzirii regimului sancționator al concursului de infracțiuni</p>
19.			<p><u>La articolul 159, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:</u></p>	<p>Nu avem comentarii cu privire la modificarea propusă.</p> <p>În ceea ce privește împăcarea sau medierea, acestea ar trebui să fie incidente doar în cazul</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
			„(3) Împăcarea produce efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit. Împăcarea se aplică tuturor tuturor părților în cauze penale inițiate înaintea datei intrării în vigoare a Legii 286/2009 privind Codul Penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare fusese depășit.”	infracțiunilor de foarte mică importanță. Spre exemplu infracțiunile împotriva patrimoniului care au produs un prejudiciu de până la echivalentul a 100 de EURO.
20.			<u>După articolul 159 se introduce un nou articol, art. 159¹, cu următorul cuprins:</u> „Articolul 159 ¹ Acordul de mediere Acordul de mediere produce efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit și dacă are loc până la momentul la care se poate exprima voința comună în privind evoluția cauzei.”	Nu avem comentarii cu privire la modificarea propusă. Argumentele de la punctul 19 sunt valabile și în cazul punctului 20.
21.			<u>La articolul 175, alineatul (2) se abrogă.</u>	Este nejustificată abrogarea art.175 alin.2 Cod penal, calitatea de funcționar public neputând fi legată doar de apartenența respectivei persoane la una din entitățile sau funcțiile de la alin.1, ci și de îndeplinirea unor servicii publice a căror exercitare este adusă la îndeplinire de un număr diversificat de persoane, asupra cărora autoritățile publice exercită o anumită formă de control. Această modificare vine să avantejeze o serie de grupuri profesionale ce își desfășoară

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>activitatea în mediul privat ori în cadrul unor profesii liberale (notari, executori judecătorești, funcționari bancari, lichidatori, experți judiciari) față de care instituirea unui tratament penal preferențial nu se justifică.</p> <p>Astfel, și aceste categorii profesionale sunt executanți ai unor servicii de interes general și beneficiari sau gestionari ai unor fonduri publice, cum sunt sumele avansate din bugetul statului sau fondurile europene, politica penală în domeniu fiind în sensul înăspririi regimului juridic sancționator al faptelor săvârșite de acești funcționari.</p> <p>Această propunere legislativă este natură să aducă atingere Directivei 1371/2017, privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal, care la Punctul 10 afirmă în mod explicit că „În ceea ce privește infracțiunile de corupție pasivă și de deturnare de fonduri, este necesar să se introducă o definiție a funcționarilor publici în care să fie cuprinși toți funcționarii relevanți, indiferent dacă dețin o funcție oficială în Uniune, în statele membre sau în țările terțe”.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>În cuprinsul preambulului Directivei se arată că persoanele fizice sunt din ce în ce mai implicate în gestionarea fondurilor Uniunii.</p> <p>Pentru a proteja în mod adecvat fondurile Uniunii împotriva corupției și deturnării de fonduri, este necesar ca definiția „funcționarului public” să includă persoanele care nu dețin o funcție oficială, dar cărora li s-a încredințat și care exercită, într-un mod similar, o funcție de serviciu public în ceea ce privește fondurile Uniunii, cum sunt contractanții implicați în gestionarea acestor fonduri. Astfel, articolul 4 alineatul 4 lit. b din Directivă include în definiția funcționarului public orice altă persoană careia i s-a încredințat și exercită o funcție de serviciu public care implică gestionarea intereselor financiare ale Uniunii în state membre sau în țări terțe sau luarea de decizii referitoare la acestea. În consecință, pentru a respecta legislația europeană, definiția funcționarului public nu ar trebui restrânsă ci dimpotrivă extinsă, astfel încât să includă, printre alții, pe contractanții privați care gestionează fonduri UE.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
22.			<p><u>La articolul 177, alineatul (1) litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „c) persoanele care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, în cazul în care au conviețuit sau conviețuiesc.”</p>	<p>Nu avem comentarii cu privire la modificarea propusă.</p>
23.			<p><u>După art. 187, se introduce un nou articol, art. 187¹, cu denumirea marginală „informații nedestinate publicității” având următorul cuprins:</u> „Art. 187¹- Informații nedestinate publicității Prin informații nedestinate publicității se înțelege acea categorie de informații clasificate, potrivit legii, ca secrete de stat sau de serviciu și care sunt cuprinse într-un document având inscripționare în acest sens, dacă nu au fost declassificate în mod legal.”</p>	<p>Prin noua definiție ce se propune a fi dată informațiilor nedestinate publicității, se dorește restrângerea sferei acestor informații doar la informațiile clasificate, care au legătura cu securitatea națională potrivit Legii 182/2002 (art 15). Rămân astfel neprotejate măsurile de supraveghere tehnică și multe alte măsuri care pot fi dispuse în faza nepublică a urmăririi penale.</p> <p>Modificarea legislativă propusă la art 187 ind. 1 CP încalcă și jurisprudența constantă a CCR, care a explicat foarte clar atât ce înseamnă informații nedestinate publicității, cât și rațiunile pentru care informațiile confidențiale (pe care parlamentarii vor să le scoată din sfera informațiilor nedestinate publicității) trebuie să beneficieze în continuare de protecția legii penale.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>Sunt în acest sens decizia CCR nr. 50/2017 și decizia CCR nr. 520/2017.</p> <p>În cuprinsul deciziei nr. 50/2017 publicată în M.Of. nr. 308/28.04.2017 (de referință sub aspectul problemei de drept în discuție), Curtea a reținut următoarele:</p> <p>33. Totodată, sintagma „informații ce nu sunt destinate publicității“ are în vedere toate acele informații nepublice care pot fi de două categorii, și anume, informații clasificate care intră sub incidența Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002, și informații confidențiale pentru care există obligativitatea păstrării acestui caracter. Astfel, potrivit art. 15 lit. c) din Legea nr. 182/2002, legiuitorul a stabilit două clase de secretizare, respectiv secrete de stat și secrete de serviciu, acestea din urmă vizând informațiile a căror divulgare este de natură să determine prejudicii unei persoane juridice de drept public sau privat. În acord cu art. 7 din Legea nr. 182/2002, accesul la informații clasificate ce constituie secret de stat, respectiv secret de serviciu, potrivit art. 15 lit. d) și e), este garantat, sub condiția validării alegerii sau numirii și a depunerii jurământului, inclusiv pentru</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>judecători, procurori, magistrați-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, în concordanță cu atribuțiile specifice, sunt îndreptățiți să aibă acces la informațiile clasificate fără îndeplinirea procedurilor prevăzute la alin. (1)-(3), respectiv la art. 28, în baza unor proceduri interne ale instituțiilor din care aceștia fac parte. În ce privește informațiile secrete de serviciu, Curtea constată că legiuitorul a atribuit conducătorului persoanei juridice competența de a le stabili, pe baza normelor prevăzute prin hotărâre a Guvernului, sens în care neglijența în păstrarea lor atrage, potrivit legii penale, răspunderea persoanelor vinovate. Totodată, conducătorii autorităților și instituțiilor publice sunt obligați să stabilească și regulile de protecție a acestora, să coordoneze activitatea și să controleze măsurile privitoare la păstrarea secretului de serviciu, potrivit competențelor, în conformitate cu normele stabilite prin hotărâre a Guvernului (a se vedea Hotărârea Guvernului nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 5 iulie 2002, Hotărârea Guvernului nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu, publicată în Monitorul Oficial al</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>României, Partea I, nr. 575 din 5 august 2002, și Hotărârea Guvernului nr. 1.349/2002 privind colectarea, transportul, distribuirea și protecția, pe teritoriul României, a corespondenței clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 13 decembrie 2002). Mai mult, potrivit art. 5 lit. c) din Legea nr. 182/2002, măsurile ce decurg din aplicarea legii sunt destinate să garanteze că informațiile clasificate sunt distribuite exclusiv persoanelor îndreptățite, potrivit legii, să le cunoască. În acest sens, potrivit art. 26 și art. 33 din Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, transmiterea informațiilor clasificate către alți utilizatori se va efectua numai dacă aceștia dețin certificate de securitate sau autorizații de acces corespunzător nivelului de secretizare, iar accesul la informații clasificate este permis cu respectarea principiului necesității de a cunoaște numai persoanelor care dețin certificat de securitate sau autorizație de acces, valabile pentru nivelul de secretizare a informațiilor necesare îndeplinirii atribuțiilor de serviciu (în această situație regăsindu-se și avocații). Standardele naționale privind protecția informațiilor clasificate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, se aplică în mod corespunzător și informațiilor secrete de serviciu</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>în ceea ce privește clasificarea, declasificarea și măsurile minime de protecție (a se vedea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 781/2002).34. Cât privește informațiile confidențiale, Curtea constată, în primul rând, că, potrivit art. 2 din Legea nr. 78/2000, persoanele prevăzute la art. 1 - avocatul, deși nenominalizat în terminis, intră în categoria altor persoane fizice, în condițiile prevăzute de lege (respectiv Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011) -, sunt obligate să îndeplinească îndatoririle ce le revin din exercitarea funcțiilor, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate, cu respectarea strictă a legilor și a normelor de conduită profesională, și să asigure ocrotirea și realizarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor, fără să se folosească de funcțiile, atribuțiile ori însărcinările primite, pentru dobândirea pentru ele sau pentru alte persoane de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite. Drept urmare, ținând seama de natura și diversitatea informațiilor confidențiale ce pot fi deținute de subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, Curtea reține că legiuitorul nu avea cum să prevadă în textul criticat toată paleta de informații, motiv pentru</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>care identificarea ori individualizarea lor se va face în funcție de domeniul specific prevăzut în legile speciale, regulamente ori convenții sau angajamente ale subiectului activ [a se vedea art. 26 alin. (1) referitor la clauza de confidențialitate și art. 32 alin. (2) lit. f) referitor la obligația salariatului de a respecta secretul de serviciu din Codul muncii, art. 113 referitor la obligația de păstrare a secretului profesional în domeniul bancar și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, art. 21 referitor la dreptul la confidențialitatea informațiilor și viața privată a pacientului din Legea nr. 46/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 29 ianuarie 2003, și altele]. Cu privire la exercitarea profesiei de avocat Curtea constată că, potrivit art. 11 din Legea nr. 51/1995, „Avocatul este dator să păstreze secretul profesional privitor la orice aspect al cauzei care i-a fost încredințată, cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege.“ În acest sens, secretul profesional este de ordine publică, avocatul fiind dator să-l păstreze privitor la orice aspect al cauzei care ia fost încredințată și nu poate fi obligat în nicio circumstanță și de către nicio persoană să divulge secretul profesional.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>Avocatul nu poate fi dezlegat de secretul profesional nici de către clientul său și nici de către o altă autoritate sau persoană. Obligația de a păstra secretul profesional nu împiedică avocatul să folosească informațiile cu privire la un fost client, dacă acestea au devenit publice. Totodată, obligația de a păstra secretul profesional este absolută și nelimitată în timp și se întinde asupra tuturor activităților avocatului, ale asociațiilor săi, ale avocaților colaboratori, ale avocaților salariați din cadrul formei de exercitare a profesiei, inclusiv asupra raporturilor cu alți avocați (a se vedea art. 8 și art. 9 din Statutul profesiei de avocat, aprobat prin Hotărârea nr. 64 din 3 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 19 decembrie 2011).35. Prin urmare, în sfera informațiilor confidențiale intră acele informații care, fără a avea caracter clasificat, sunt supuse unui regim restrictiv de circulație, unor limitări și îngrădiri legale, impuse de interese sociale superioare. Aceasta nu înseamnă că orice diseminare de informații confidențiale intră în sfera de aplicare a textului legal criticat, întrucât cerința esențială instituită de legiuitor pentru existența infracțiunii nu este aceea a nerespectării unei clauze de confidențialitate ori a unor norme legale,</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>regulamentare, statutare etc., ci aceea ca permiterea accesului unor persoane neautorizate la informațiile nedestinate publicității ori folosirea, în orice mod, direct sau indirect de astfel de informații obținute în virtutea funcției, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate să fie realizată în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite. 36. De altfel, informațiile dintr-un dosar penal aflat în faza de urmărire penală pot fi informații clasificate ce intră sub incidența Legii nr. 182/2002, fiind informații ce pot intra în clasele de secretizare secret de stat ori secret de serviciu, fie informații confidențiale. În acest sens, coroborând dispozițiile art. 285 alin. (2) din actualul Cod de procedură penală, potrivit căruia „Procedura în cursul urmăririi penale este nepublică“, cu caracterul cel puțin confidențial al informațiilor dintr-un dosar penal, doctrina și jurisprudența în materie au acceptat în mod unanim faptul că urmărirea penală are caracter nepublic. Această concluzie își găsește rațiunea sub vechea reglementare - și care subzistă și sub cea actuală - în faptul că unele activități cum sunt: strângerea probelor în vederea stabilirii vinovăției făptuitorului, conservarea unor urme care să ajute la aflarea adevărului, deșeurile unor</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>planuri ale făptuitorilor care încearcă să denatureze sau să ascundă probe pentru a se sustrage răspunderii penale, luarea măsurilor preventive etc., ar fi mult îngreunate, iar unele chiar imposibil de realizat dacă persoanele cu interes direct în cauză, și nu numai acestea, ar cunoaște în amănunt întreaga strategie de cercetare a organelor de urmărire penală sau ar lua cunoștință de întregul material probator înainte de terminarea urmăririi penale. Cu toate acestea, unele elemente de publicitate erau totuși admise la efectuarea unor acte de cercetare penală ca, de exemplu, prezența unor martori asistenți la efectuarea cercetării la fața locului, la percheziții ori existența publicului ocazional la investigațiile făcute cu ocazia unui accident de circulație, inculpatul, eventual asistat de un apărător, avea dreptul să cunoască conținutul dosarului cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală (art. 250 din Codul de procedură penală din 1968), expertul putea să ia cunoștință, cu încuviințarea organului de urmărire penală, de materialele dosarului necesare expertizei (art. 121 din Codul de procedură penală din 1968).37. De asemenea, potrivit art. 12 lit. e) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				din 23 octombrie 2001, se exceptează de la accesul liber al cetățenilor informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare.
24.			<p><u>La articolul 269, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:</u></p> <p>„(3) Favorizarea săvârșită de un membru de familie sau afîn până la gradul II, nu se pedepsește.”</p>	Cauza de nepedepsire nou introdusă nu se justifică, întrucât relațiile dintre rude nu sunt asemănătoare relației dintre făptuitor și afîni, nefiind întemeiate pe legături de afecțiune atât de profunde, cum sunt cele de familie și putându-se destrăma în condiții mult mai ușoare, situație în care extinderea efectelor juridice ale art.269 alin.3 Cod penal nu are o motivare rațională, față de inexistența unei legături directe între autorul faptei și rudele soțului acestuia. Includerea unor noi cauze de excludere a infracțiunii este extrem de criticabilă, la fel ca și precedentă opțiune de legiuitorului, deoarece fiecare din acțiunile enumerate poate fi comisă cu intenția directă de a favoriza o persoană care a săvârșit o infracțiune, atunci când deciziile luate în exercitarea unor atribuții, drepturi sau obligații prevăzute de lege sunt exprimate cu rea-credință și în scopul vădit al creării unui beneficiu în avantajul unei persoane.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
25.			<p><u>La art. 269 după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:</u></p> <p>„(4) Nu constituie infracțiunea prevăzută la alin. (1) următoarele:</p> <p>a) emiterea, aprobarea sau adoptarea de acte normative;</p> <p>b) pronunțarea sau dispunerea soluțiilor sau măsurilor de către organele judiciare în cauzele cu care acestea sunt investite,</p> <p>c) mărturia depusă în cadrul unor proceduri judiciare ori modalitatea de efectuare a unor expertize în cauze judiciare.”</p>	<p>Solicităm respingerea modificării propuse. Se crează o imunitate absolută pentru reprezentanții autorităților executive și legislative în cazul în care fapta este comisă folosindu-se de instrumentul legiferării sau pentru organele judiciare, când, folosindu-se de poziția în cadrul uneia dintre cele 3 autorități ale statului, denaturează fie procesul legislativ (nu ne referim la aspecte ce țin strict de legalitatea sau oportunitatea legiferării și care în mod incidental ajută unul sau mai mulți infractori) fie actul de justiție, ajută făptuitorul în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, a tragerii la răspundere penală, a executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate. Infracțiunea este comisă cu intenție directă, calificată de un scop.</p> <p>Aceste circumstanțe ar trebui să constituie cauze de agravare și nu de înlăturare a caracterului penal al faptei.</p>
26.		<p>Art. 273 - Mărturia mincinoasă</p> <p>”(1) Fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Mărturia mincinoasă săvârșită:</p>	<p><u>La articolul 273, după alin. (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:</u></p> <p>”(4) Nu constituie infracțiune refuzul de a face declarații prin care persoana se auto-incriminează, refuzul de declara în sensul solicitat de organele judiciare și retractarea declarației care a fost dată prin exercitarea unor presiuni de orice fel asupra martorului și nici simpla</p>	<p>Introducerea unor cauze speciale de nepedepsire – alin. 4 presupune mai multe ipoteze.</p> <p>Nu constituie infracțiune:</p> <p>a) <u>refuzul de a face declarații prin care persoana se auto-incriminează</u> – prevederea este superfluă, chestiunea fiind tratată exhaustiv în doctrină și însușită de jurisprudența națională. Mai mult, jurisprudența CEDO este pe deplin</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>a) de un martor cu identitate protejată ori aflat în Programul de protecție a martorilor;</p> <p>b) de un investigator sub acoperire;</p> <p>c) de o persoană care întocmește un raport de expertiză ori de un interpret;</p> <p>d) în legătură cu o faptă pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață ori închisoarea de 10 ani sau mai mare se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(3) Autorul nu se pedepsește dacă își retrage mărturia, în cauzele penale înainte de reținere, arestare ori de punerea în mișcare a acțiunii penale sau în alte cauze înainte de a se fi pronunțat o hotărâre ori de a se fi dat o altă soluție, ca urmare a mărturiei mincinoase</p>	<p>divergență de mărturii în cadrul unui proces, dacă nu există probe directe din care să rezulte caracterul mincinos și de rea-credință, al acestora.”</p>	<p>lămuritoare cu privire la faptul că o persoană audiată în calitate de martor (implicat în săvârșirea infracțiunii cu privire la care este audiat) face afirmații mincinoase, nu spune tot ce știe sau nu răspunde la întrebări esențiale nu comite infracțiunea de măturie mincinoasă pentru că în caz contrar, ar trebui să se auto-incrimineze, fapt de natură să aducă atingere prezumției de nevinovăție și dreptului la un proces echitabil.</p> <p>b) <u>refuzul de a declara în sensul solicitat de organele judiciare – nu se înțelege sensul ipotezei și limitele acesteia.</u> Dacă organul judiciar solicită anumite clarificări din partea martorului, refuzul nejustificat (nu pentru a evita auto-incriminarea) ar face imposibilă o confruntare sau o completare a mărturiei inițiale, după ce organele judiciare au descoperit noi amănunte cu privire la comiterea faptei. Obligația civică de a depune măturie și a spune tot ce știe ar fi lăsată la latitudinea martorului, iar justiția nu ar mai putea să își împlinească rolul de serviciu public.</p> <p>c) <u>modificarea declarației care a fost dată prin exercitarea unor presiuni de orice</u></p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p><u>fel asupra martorului.</u> Și această ipoteză are caracter superfluu, întrucât dacă o anumită declarație ar fi obținută prin exercitarea de presiuni asupra martorului, ar opera oricum cauza de impunitate generală - constrângerea.</p> <p>d) <u>și nici simpla divergență de mărturii în cadrul unui proces, dacă nu există probe directe din care să rezulte caracterul mincinos și de rea-credință, al acestora.</u> Această cauză de impunitate ar lipsi de eficiență însăși infracțiunea de mărturie mincinoasă nu pentru că nu ar exista elementele constitutive ale laturii obiective și subiective, ci pentru lipsa unor probe <u>directe</u> care să confirme caracterul de rea-credință a mărturiilor divergente.</p> <p>Consacrarea acestor cauze de excludere a infracțiunii nu era necesară, în condițiile în care faptele enumerate sunt de natură să excludă mărturia mincinoasă prin lipsa elementelor subiective sau obiective caracteristice faptei, iar trimiterea la probele directe din care să rezulte caracterul nereal și de rea-credință al declarațiilor mincinoase este o intervenție în</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				atributul suveran al organelor judiciare de apreciere coroborată a probelor.
27.			<p><u>La articolul 277, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹) cu următorul cuprins:</u></p> <p>„(3¹) Declarațiile publice făcute de autoritățile publice sau funcționari publici prin care, înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare, o persoană este considerată vinovată se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.”</p>	<p>Introducerea acestei noi infracțiuni reprezintă o abatere disproporționată de la Directiva (UE) 2016/343, care nu impune și nici nu sugerează statelor membre o astfel de sancțiune, ci un comportament responsabil în legătură cu prezumția de nevinovăție în procesul penal. În plus, chiar și persoanele cu un statut oficial se bucură de libertatea de exprimare, iar lor le revine obligația de informare a publicului în legătură cu procedurile judiciare aflate pe rol și celelalte probleme de interes general ce pot face obiectul unor asemenea proceduri. Interdicția instituită în sarcina acestor persoane este vagă, generală și de natură să nască dificultăți de interpretare și de aplicare, suferind prin lipsa de previzibilitate și constituindu-se într-o măsură disproporționată cu scopul urmărit prin Directivă, inclusiv sub aspectul severității tipului de sancțiune, respectiv închisoarea.</p> <p>Curtea a statuat prin Deciziile nr. 1 din 11 ianuarie 2012 (Publicată în M.Of. nr. 53 din 23 ianuarie 2012) și nr. 494 din 10 mai 2012 (Publicată în M.Of. nr. 407 din 19 iunie 2012) că „orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite cerințe calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune ca acesta să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat”, aceasta concluzionează, în prima decizie citată că textul</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				„este neclar și imprecis, astfel încât Curtea constată că, în mod evident, legea criticată este lipsită de previzibilitate, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 1 alin. 5 din Constituție”, iar în a doua decizie citată, că prevederile legale analizate „nu întrunesc exigențele de claritate, precizie și previzibilitate și sunt astfel incompatibile cu principiul fundamental privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor prevăzute de art. 1 alin. 5 din Constituție”. Prin caracterul său neclar și imprecis această normă încalcă disp. art. 1 alin. 5 din Constituție.
28.		Articolul 290 Darea de mită (3) Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.	<u>La articolul 290, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(3) Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii acesteia.”	Solicităm respingerea modificării propuse. Restrângerea cauzei de nepedepsire va conduce la imposibilitatea de a fi descoperite numeroase infracțiuni de corupție, în cazurile în care denunțatorul, datorită temerii sau imposibilității de obținere a unor probe, care să vină în susținerea acuzațiilor sale și care să îl pună la adăpost de eventuala răspundere penală sub aspectul infracțiunii de denunțare calomnioasă, nu va mai sesiza faptele de care are în mod direct cunoștință.
29.		Articolul 291 Traficul de influență (1) Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și	<u>La articolul 291, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(1) Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o	Prin modificarea propusă la conflictul de interese, se împiedică, de facto, investigațiile pt faptele de corupție. Solicităm respingerea modificării propuse. O astfel de modificare ar îngreuna activitatea de combatere a corupției, încălcând obligațiile internaționale pe care statul român și le-a asumat.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p>	<p>persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta, promisiune urmată de intervenția la acel funcționar pentru a îl determina să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.”</p>	<p>Infrațiunea se va consuma în momentul în care traficanțul de influență își îndeplinește "promisiunea" de a interveni la acel funcționar pentru a îl determina să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri. Până la acel moment activitatea traficantului de influență poate fi încadrată cel mult ca o infracțiune de înșelăciune, în care poate interveni împăcarea părților (adică a cumpărătorului de influență și a traficantului de influență).</p> <p>Flagrantul, principalul procedeu probator, eficient în dovedirea comiterii infracțiunilor de corupție, în cazul adoptării modificărilor propuse, ar deveni irelevant.</p> <p>În momentul intervenției propriu-zise la funcționarul vizat, este imposibilă organizarea flagrantului</p> <p>Această modificare, afectează indirect și investigarea unei infracțiuni subsecvente de luare de mită, comisă de către funcționarul vizat, pt că nu ascultarea unei intervenții este de esența comiterii infracțiunii de luare de mită.</p> <p>Practic, dacă funcționarul va acționa prin intermediari, probatiunea devine în cele mai multe cauze, imposibilă.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				O astfel de modificare ar afecta grav activitatea de combatere a corupției, încălcând obligațiile internaționale pe care statul român și le-a asumat.
30.		Articolul 292 Cumpărarea de influență (2) Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.	<u>La articolul 292 alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(2) Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii acesteia.”	Solicităm respingerea modificării propuse. Restrângerea cauzei de nepedepsire va conduce la imposibilitatea de a fi descoperite numeroase infracțiuni de corupție, în cazurile în care denunțatorul, datorită temerii sau imposibilității de obținere a unor probe, care să vină în susținerea acuzațiilor sale și care să îl pună la adăpost de eventuala răspundere penală sub aspectul infracțiunii de denunțare calomnioasă, nu va mai sesiza faptele de care are în mod direct cunoștință.
31.			Articolul 298 se abrogă.	Solicităm respingerea modificării propuse. În expunerea de motive se reține că: <i>„În ceea ce privește abrogarea art. 298, se impune abrogarea acestei norme, deoarece este foarte greu să se distingă între abaterea disciplinară și fapta penală, dat fiind că ambele forme sunt reglementate în același mod. Astfel, se ajunge la incriminări discreționare, fără elemente clare de distincție. În plus, față de decizia CCR referitoare la neconstituționalitatea infracțiunii de neglijență în serviciu, în care s-a configurat conținutul constitutiv al infracțiunii în aceeași manieră ca la abuzul în serviciu, devine imposibil de</i>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p><i>imaginat cum s-ar putea încălca expres o normă, dacă funcționarul ar cunoaște-o și nu ar urmări un scop ilicit. Adică, există o contradicție: dacă funcționarul cunoaște textul de lege și îl încalcă voit atunci forma de vinovăție a culpei nu poate fi reținută. Dacă nu îl cunoaște din motive independente de voința sa (nu are competența de a o cunoaște), atunci nu poate exista nicio formă de vinovăție a acestuia.</i></p> <p><i>Principiul nimeni nu poate invoca necunoașterea legii trebui utilizat numai în materia răspunderii civile ori disciplinare, deoarece necunoașterea legii civile nu poate angaja răspunderea penală”.</i></p> <p>Motivele enunțate sunt nonjuridice, este foarte dificil să combați cu argumente juridice o asemenea ineptie.</p> <p>Fapta este săvârșită din culpă atunci când făptuitorul prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce sau când nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să îl prevadă. Faptul că, acesta încalcă o dispoziție legală, socotind fără temei că nu se va produce rezultatul socialmente periculos, pe care nu l-a urmărit și nici un l-a acceptat, reprezintă neglijență nu abuz în serviciu. De Jumătate de secol de când a fost</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>incriminată infracțiunea de neglijență în serviciu, nu au existat vreo confuzie sau suprapunere cu infracțiunea de abuz în serviciu.</p> <p>Abrogarea infracțiunii de neglijență în serviciu, pe lângă faptul că nu are o justificare obiectivă și rațională, va conduce, alături de reconfigurarea infracțiunii de abuz în serviciu, la nesanționarea a numeroase fapte săvârșite de persoanele ce ocupă funcții publice în exercițiul atribuțiilor ce le revin, la lipsa oricărei responsabilizări din partea acestor funcționari în îndeplinirea îndatoririlor lor, iar în final la o disoluție a statului de drept, prin eliminarea oricărui tip de reacție penală împotriva unor conduite sesizate în exercitarea funcțiilor.</p>
32.		<p>Articolul 309 Faptele care au produs consecințe deosebit de grave Dacă faptele prevăzute în art. 295, art. 297, art. 298, art. 300, art. 303, art. 304, art. 306 sau art. 307 au produs consecințe deosebit de grave, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se majorează cu jumătate.</p>	<p><u>Articolul 309 se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „Art. 309 – Dacă faptele prevăzute la art. 295, art. 300, art. 303, art. 304, art. 306 sau art. 307 au produs consecințe deosebit de grave, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se majorează cu o treime.”</p>	<p>Solicităm respingerea modificării propuse.</p> <p>Excluderea abuzului și neglijenței în serviciu care au produs consecințe deosebit de grave, nu are nicio justificare juridică.</p> <p>În lumina celor susținute mai sus, nu există nicio justificare obiectivă din partea legiuitorului de a proceda la reconfigurarea art.309 Cod penal, mai cu seamă că prin proiectul legislativ nu se aduc modificări art.297 Cod penal. Cel mai probabil, o asemenea modificare anunță abrogarea</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
				<p>abuzului în serviciu, ceea ce reprezintă practic o antepunțare din partea legiuitorului sau o posibilă condiționare a existenței acestei infracțiuni de un prag valoric, care să se suprapună consecințelor deosebit de grave. În măsura în care acest prag s-ar suprapune acestei noțiuni, acest fapt reprezintă o opțiune periculoasă din partea inițiatorilor proiectului de lege, iar în măsura în care acest prag se prefigurează a fi unul inferior, cu atât mai mult nu se justifică eliminarea art.297 Cod penal din enumerarea art.309.</p> <p>În expunerea de motive se reține că:</p> <p><i>„Modificarea propusă la art. 309 indiferent de prejudiciul produs în scop de îmbogățire fapta este foarte gravă. Astfel fiind, orice nesocotire a legii realizată în scop de îmbogățire este gravă și se impune a fi pedepsită în mod drastic. Așadar, nu se impune individualizare pe cuantumul prejudiciului a infracțiunii de abuz în serviciu”.</i></p> <p>Dincolo de exprimarea deficitară, constatăm lipsa oricărui argument logico-juridic.</p>
33.		<p>Conducerea unui vehicul fără permis de conducere (1) Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul ori a unui tramvai de către o persoană care nu posedă permis</p>	<p><u>La articolul 335, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</u></p>	<p>Nu avem comentarii cu privire la modificarea propusă.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		de conducere se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.	„(1) Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul, a unui tractor agricol sau forestier, ori a unui tramvai de către o persoană care nu posedă permis de conducere se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.”	
34.		<p>Articolul 336 Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe (1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p>	<p><u>La articolul 336, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.”</p>	<p>Se impune reglementarea similară disp. art. 335 astfel: <i>„Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul, a unui tractor agricol sau forestier, ori a unui tramvai”.</i> Dispoziția inițială și cea modificată sunt identice.</p>
35.		<p>Articolul 337 Refuzul sau sustragerea de la prelevarea de mostre biologice Refuzul ori sustragerea conducătorului unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului autorității competente,</p>	<p><u>Articolul 337 se modifică și va avea următorul cuprins:</u> „(1)Refuzul ori sustragerea conducătorului unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului</p>	<p>Se impune reglementarea similară disp. art. 335 astfel: <i>„Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul, a unui tractor agricol sau forestier, ori a unui tramvai”.</i></p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
		<p>aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței unor substanțe psihoactive se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p>	<p>autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței unor substanțe psihoactive se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și persoana care a condus un vehicul în condițiile alin. (1) ce consumă băuturi alcoolice ori substanțe psihoactive sau își administrează substanțe psihoactive după evenimentul de trafic rutier până la prelevarea mostrelor biologice.”</p>	
36.			<p><u>După articolul 338 se introduce un nou articol, art. 338¹ cu următorul cuprins:</u></p> <p>„(1) Fapta conducătorului de vehicul sau a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, ori a examinatorului autorității competente, aflate în timpul desfășurării probelor practice pentru obținerea permisului de conducere, de a consuma alcool,</p>	Nu avem comentarii cu privire la modificarea propusă.

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
			<p>produse ori substanțe stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora, după producere unui accident de circulație care a avut ca rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane, până la recoltarea probelor biologice ori până la testarea cu un mijloc tehnic omologat și verificat metrologic sau până la stabilirea cu un mijloc tehnic certificat a prezenței acestora în aerul expirat, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.</p> <p>(2) Nu constituie infracțiune consumul de medicamente cu efecte similare produselor sau substanțelor stupefiante, după producerea accidentului de circulație și până la sosirea poliției la fața locului, dacă acestea sunt administrate de personal medical autorizat, în cazul în care acestea sunt impuse de starea de sănătate sau de vătămarea corporală a conducătorului auto.”</p>	

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
37.		<p>Articolul 367 Constituirea unui grup infracțional organizat (6) Prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.</p>	<p><u>La articolul 367, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:</u> (6) Prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din 3 sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material; Nu constituie grup infracțional organizat grupul format ocazional în scopul comiterii imediate a uneia sau mai multor infracțiuni și care nu are continuitate sau o structură determinată ori roluri prestabilite pentru membrii săi în cadrul grupului. Prin infracțiune gravă se înțelege oricare dintre infracțiunile prevăzute de art. 223 alin. (2) din Codul de Procedură Penală, inclusiv acelea pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.</p>	<p>Solicităm respingerea modificării propuse.</p> <p>Restrângerea grupului infracțional la structura ce acționează doar în scopul comiterii de infracțiuni grave nu se justifică, o eventuală diferențiere impunându-se a fi făcută numai sub aspectul regimului sancționator, ținând seama de faptele ce intră în scopul asocierii. Această restrângere a sferei de aplicare a grupului s-ar fi justificat numai în cazul în care, distinct de această infracțiune, s-ar fi reglementat și infracțiunea de asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, precum în Codul penal din 1969 (art.323), al cărei obiect era unul distinct de comiterea unor infracțiuni grave și se referea la celelalte infracțiuni comise în mod organizat, distinct de simpla participație penală.</p> <p>Prin noua reglementare, se lasă în afara unei sancționări mai aspre constituirea unui grup infracțional organizat în scopul săvârșirii altor infracțiuni decât infracțiunile grave, acest gen de fapte impunând o reacție mai severă, datorită pericolul social mai ridicat decât cel al participației penale simple.</p>

Nr. crt.	DIRECTIVA	LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII ASOCIAȚIA FORUMUL JUDECĂTORILOR DIN ROMÂNIA
38.		<p>Articolul 384 Prelevarea ilegală de țesuturi sau organe Prelevarea de țesuturi sau organe de la un cadavru, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p>	<p><u>La articolul 384, se modifică și se completează cu un nou alineat, alineatul (2) cu următorul cuprins:</u> „(1)Prelevarea de țesuturi sau organe de la un cadavru, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă. (2) Dacă prin fapta prevăzută la alin. (1) se compromite o autopsie medico-legală, solicitată în condițiile legii, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 5 ani.”</p>	<p>Nu avem comentarii cu privire la modificarea propusă.</p>

Judecător Dragoș Călin, Curtea de Apel București, co-președinte

Dragoș Călin

